

betragtning er det derfor kritisabelt, at den enkelte afskæres fra indflydelse på, hvordan denne helt personlige ejendomsret til fremtidig pension forvaltes.

Ingen skal derfor være i tvivl om, at vi i Venstre generelt helst ser, at den enkelte pensionsopsparer får en ret til at stemme med fødderne. Mere åbenhed om investeringspolitikken, fælles nøgletal, sådan som det foreslås i betænkningen, er naturligvis fornuftige skridt i den rigtige retning, men det enkelte individ, den enkelte dansker vil alligevel have svært ved at slå sig igennem. Den ultimative indflydelse vil kun kunne sikres gennem en ret til at flytte egne pensionsbidrag, og det kan sagtens laves på en måde, hvor man sikrer solidariteten alligevel; man kan blot se på det, der sker i Sverige for tiden på pensionsområdet.

Når vi taler om de kollektive arbejdsmarkedspensioner, er udfordringen om at leve op til den kritiske pensionsopsparers berettigede krav om indsigt og indflydelse dog i første omgang, det medgiver jeg, en udfordring til arbejdsmarkedets parter. Sikres den enkeltes rettigheder ikke på tilfredsstillende vis her, bliver det dog i sidste ende her i Folketingssalen, at demokratiet må sikres.

I første omgang mener jeg dog, at vi bør koncentrere debatten om at feje for egen dør. Hvordan ser det ud med demokrati, med åbenhed og med indflydelse i de pensionsordninger, som Folketinget har et direkte lovgivningsansvar for, nemlig Lønmodtagernes Dyrtidsfond og ATP?

Det ser meget sløjt ud. Det ser utroligt sløjt ud.

Tager vi LD, er der intet fornuftigt holdbart argument for at fastholde stavnsbindingen af 1,7 millioner danskere til Lønmodtagernes Dyrtidsfond. Den fortsatte beslaglæggelse af lønmodtagermidler i LD er efter Venstres mening urimelig og formynderisk. Vi så gerne, og det er jo ingen hemmelighed, midlerne frigivet, også for at stimulere den danske økonomi i en periode, hvor opsvinget synes at være forsvundet. Det er der desværre ikke politisk flertal for, men det burde der til gengæld så let kunne skabes for at give frihed til den enkelte til at flytte egne LD-midler til andre pensionsinstitutter. Vi taler jo her om personlige dyrtidsportioner, der blev indefrosset i perioden 1977-79, og hvor man kan slå op på kontohaverne og præcist se, hvor meget den enkelte har stående i LD, og vi har da også med glæde noteret os, at et enigt udvalg har konkluderet, at en sådan frihedsgrad kan man gennemføre uden nævneværdige problemer.

Jeg er enig med økonomiministeren, som på et tidspunkt sagde, at det jo er opsparenes egne penge. Det er opsparenes egne penge, og lad os da give dem friheden til at placere dem dér, hvor de føler, at pengene gør størst nytte. Har man stor tillid til lønmodtagerne, og det forstod jeg at den socialdemokratiske ordfører havde, og har man også stor tillid til LD, og det forstod jeg også at den socialdemokratiske ordfører havde, er der sådan set intet problem, for så er der jo ikke en eneste fornuftig lønmodtager, der vil gøre brug af retten til at flytte midlerne væk fra LD.

Ser vi på ATP-ordningen, må vi sige, at i takt med, at arbejdsmarkedspensionerne vinder frem, har vi i Venstre sværere og sværere ved at se ideen med opretholdelsen af en særskilt pensionsordning af relativt beskeden betydning for den enkeltes pensionsvilkår. Også her må vi imidlertid konstatere, at der er et flertal i Folketinget uden om Venstre, der endda har besluttet at udvide ordningen til også at omfatte personer uden eller med kun marginal arbejdsmarkedstilknytning. Stort set alle danskere vil derfor fremover være omfattet af ordningen, og ikke mindst i det lys bliver spørgsmålet om at sikre den enkeltes rettigheder i denne kolos af en pensionsordning et helt centralt spørgsmål, ikke mindst fordi arbejdsministeren jo for et år siden mod vores anbefaling ændrede reglerne for udpegning af ATP's repræsentantskab og bestyrelse, så alene organisationer tilknyttet hovedorganisationerne har en mulighed for at blive udpeget.

En stor gruppe på arbejdsmarkedet er således uden selv en teoretisk mulighed for at få indflydelse på ATP's investeringspolitik. Det gælder f.eks. de mere end 50.000 mennesker, der er organiseret i Kristelig Fagforening. De har ingen adgang til at søge indflydelse her, og den nye store gruppe af ATP-bidragsgydere, som et flertal her i Folketinget har lukket ind i ordningen, har heller ingen adgang. Her skal man så sikre demokratiet ved at vælge en offentlig repræsentant, men det tror vi ikke på.

Man må sige, at når vi snakker ATP, snakker vi virkelig om et demokratisk underskud, der batter, og det er et demokratisk underskud, som regeringen i realiteten intet vil gøre for at betale. Det er dybt, dybt skuffende, at regeringen ikke har et mere offensivt bud her, ikke mindst i lyset af, at arbejdsministeren under forhandlingerne om ændringen i ATP's repræsentantskab sidste år tilkendegav, at når vi fik denne rapport fra